

## DOLINICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 21. rožnika 1855.

List 25.

**Dobrova.**

(Po narodni pripovedki.)

Leži, leži dolinica,  
Dolina lepa Dobrovska,  
Zelene trate in polje  
Se z gojzdi gostimi versté.

Pastirček tam je pasel mlad  
Ovčice svoje nekđaj rad;  
Zverine divje bal se ni,  
Od svoje čede jo podi.

Zgodi se neki letni dan,  
Ko tropič svoj že ima zbran, —  
Ovčičo dveh mu manjka še,  
Iskat po gojzdu urno gre.

Ni dolgo v gojzdu se mudil, —  
Ovčici ljubi je dobil;  
At kaj je to! on sam ne vé, —  
Klečali ste ovčici obé. —

Pred njima b'la podobca je  
Bliščeca Božje Matere;  
In sveti strah obide ga.  
Milota rajska obdaja ga.

Podobico je koj pobral.  
In v mavho svojo skerbno djal.  
Domu hiti z ovčicami,  
Prigodbo pravi materi.

In mati sprav' podobico.  
Ni mar ji zanjo toľko b'lo;  
Pri sebi sama prav' takó:  
„Igrače to otroške so“.

Pastirček zjutraj v gojzdu spet  
Podobco najde, kakor pred; —  
Domu hiti z ovčicami,  
In kaže spet jo materi.

„Gotovo vzel si jo domá“,  
Zaverne mati sinčika,  
„Kako bi ta podobica  
V dobrovo gosto sama šla?“

In mati dene v skrinjo jo.  
Skerbnejši hran', zaklene jo;  
Prepričati se hoče zdaj,  
Če res pri temu li je kaj. —

Pastirček zjutraj v gojzdu spet  
Podobco najde, kakor pred; —  
Domu hiti z ovčicami,  
In kaže spet jo materi.

In mater strah obide zdaj,  
Ker vid' de čudniga je kaj.  
Posebno vsim se zdi le to,  
Postav'jo tam kapelico.

Podobica se v nji časti,  
Pomoči mnoge Bog deli.

In kmal potem zidali so  
Prijazno cerkev romarsko.

Iz daljnih krajev sem hité,  
Marijo tukaj počasté.  
In tudi še današnji dan  
Ta sveti kraj je dobro znan.

Tó starih sedem lip je še  
Okóľ prijazne cerkvice,  
Ki to svetišče varjejo,  
Ki to dogodbo pričajo. —

Naj lepsi tudi rožice  
Cvetejo tukaj, šmarnice,  
Naj lepsi ptički tu pojó,  
Marii hvalo, čast ženó.

Iz mesta in dežele še  
V dolinco to marskteri gre.  
In reve, tuge zdanih dni  
Potoži D'vici usmiljeni. —

A. Praprotnik.

**Iz srednje Afrike.**

**Pismo gosp. misionarja Jožefa Gostner-ja iz  
Hartuma od 16. mal. travna 1855.**

Ljubi prijatel!

Prizanesi mi, ako te s tem svojim pisanjem  
razžalim; tukaj ne pomaga nič, vediti vender le  
moraš.

Pred 23 dnevi, ako se prav spomnim, je enkrat popoldne častiti g. Lap potožil, de je ves po-  
bit in de ga bolé vsi udje. Svetovali smo mu, de  
naj se uleže. Res se uleže in precej drugi dan ni  
več šel iz svojiga stanovanja ter je nekako homeo-  
patiško zdravilo vžival. Dva ali tri dni je bilo  
znati, de bi se kaj hudiga celo ne bilo bati; on sam  
je rekel, de je le nekaki revmatizem, ki bo že pre-  
šel. V treh ali štirih dneh pa se je razodelo, de  
bo blezo huda bolezen nastopila. Š homeopatijo si  
ni upal več in je želel zdravnika, kateri je precej  
prišel in po potrebah še večkrat na dan. Zdravnik  
je rekel, de bolezen ni družiga, kakor ena zmed  
mnogoterih Sudanskih merzlic. Bila je ta merzlita  
silo huda in se je posebno glave lotila. Bolnik je  
bil previden s sv. zakramenti. Gosp. zdravnik mu  
je med drugim zlasti kinin dajal. To pa Sudanski  
merzlici, ko se močno človeka loti, ni kos. Še le  
z arzenikam je bilo merzlično divjanje premagano.  
Ali huda merzlita je bila uboziga bolnika že tako  
zdelala, de je v smertnih slabostih na postelji le-  
žal. Gosp. zdravnik je rekel, zdaj smo že dobri,  
in morebiti bi bilo tudi res mogoče, ako bi bil bol-  
nik svoje lastne zdravnijske misli zdravnikovim  
podvergel. — Tako je terpelo še več dni, de je

poslednjič 12. tega mesca (mal. travna) zjutraj umrl in je bil po poprejšnim mertvaškim ogledu zvečer ravno tistiga dne pokopan. —

Včeraj so perve ladije, z Bele reke se vernivši, tukaj prijadriale in so nam prinesle zraven prav dolgočasniga popotniga načerta čast. gospoda Ueberbacher-ja tudi nekatere verste od prečastitiga gosp. dr. Knobler-ja. Iz vsiga se razodeva, da je g. Jernej Mozgan v svojim novim seliši zdrav, od prebivavcov ljubljene in spoštovan, kateri si okrog njega svoje kočje delajo. Ljudje so obiskovali in ogledovali lepo ladijo „Zgodnje danico“, so svoje bolnike prinašali ter jih v molitvi Materi Božji priporočevali, ki so njeno lepo podobo v ladii vidili in se ji čudili. Dva taka bolna, otroka, že blizu smerti, sta bila kersena. Popotvanje je bilo prav počasno in je gotovo čez dva mesca terpelo. Znati je, da so se kupčevavci to leto veliko boljši obnašali, in dosihmal se je bilo neki le prav malo kervavim prepirov primerilo. Tukaj smo zdaj vsi precej zdravi, in povsod se dela. Ako ne bomo že do deževja nekterih stanovanj dogotovljenih imeli, vender ne bo veliko manjkalo. O velikonoči smo ženo kerstili, ki se k naj imenitnejšim v Hartumu šteje, ima veliko umnosti in dobro serce. Precej po sv. kerstu je bila birmana in velikonočni dan je sv. Rešnje Telo prejela. Po jutrajšnjim bo s svojim gospodom in lastnikom, nekim Francozom, postavno poročena. Z njo je bila še druga žena, skorej v ravno taci okolišinah, podučevana. Veliko saboto smo mislili obć kerstiti; ali hudič s svojimi pomočniki nam je eno naredil, da je za zdaj vsa reč poderta, in nesrečna ni smela kersena biti, desiravno je z velikim hrepenenjem kersta prosila. O Binkostih bomo spet par fantov kerstili. Odkar so gosp. Provkar odšli, smo tri zamurčke odkupili. Kako da bo nadalje z odkupovanjem, ne vem prav povedati; od tukajšnjega pašalata je bilo sicer oklicano, da se na tergu ne smejo sužnji nič več prodajati, in res nekatere dni ni bilo nobeniga sužnjiga na tergu viditi. Čez 4 dni pa gredo nekteri k pašatu in ga prosijo privoljenja, da bi smeli svoje sužnje na tergu prodajati. Bilo jim je privoljeno, in spet je bilo sužnjev na tergu na prodaj. Kolikor poznam, je viditi, da tukaj ne mislijo sužnjske ketine z enim mahljem presekati, ampak se po posebnih zadevah dežele ravnati ter počasi dognati, kar se na enkrat ne more zgoditi. Naj manj dve tretjini Sudanskiga ljudstva niste proste, ampak sužnjske, in ko bi bili vsi ti na enkrat sprosteni, kaj bi bilo iz tega, ker ti ljudje so prav čisto kakor ljuba živina.

Ljubi prijatelj, moli prav pogosto za nas in za naš terdo in obilno poskušani mision; tudi mi vas, ljubih misionjskih prijateljev, ne bomo pozabili.

### **Kaj katoliška cerkev dela o izhodnim vprašanji.**

Izhodno vprašanje, (orientalische Frage), kakor ga sedanji čas imenujejo, zadeva državne razmere med Rusijo in Turčijo in zraven tega tudi med drugo Evropo. Ako se pa to vprašanje hoče jemati v svojim polnim pomenu, mu je pridevati ne samo razširjanje evropskiga dušniga izobrazovanja v jutrovnih deželah, temuč zlasti novo uterjevanje prave svete vere v tistih krajih, kjer je bil njen začetek, in kjer je nekdanj toliko lepo cvetla. Zastran državnih razmer, pod imenom: poganjanje zoper severno sirovost, se bijejo v kervavi bitvi 3 vlade zoper eno, četerta stoji v bran pripravljena, in vse

štiri skupaj so z uno dolgo časa poskušale pogodbo za mirno spravo. Za prid svete vere so te vlade toliko storile, da je zdaj za vse kersanske družbe enakopravnost z muhamedanci oznanjena v Turčii. Koliko pa da bo oznanilo pomagalo, ali kdaj da bo stiska za katoličane nehala v Rusii, to je pač neznan, in je v Božjih rokah. Pa še je neka samosvoja vlada na zemlji, ktera se je za to stran že pred sedanjo vojsko trudila, in se še neprenehama trudi. In ktera vlada je to? Ni posvetna vlada, ampak duhovna, je sveta katoliška cerkev. Kako li vender tista? sej ni poslala vojakov na Donavo ali na Černo morje, sej ni sedela v zboru prvih evropskih vlad na Dunaji, sej v njenih rokah, ali v njenih poslopjih se ne kaže nobena vojna priprava. O pač njenih vojakov, samo da so duhovniga značaja, je obilno v izhodnih krajih; družijo se ona tudi z zborom mogočnih poglavarjev, samo da je na drugim mestu; in orožja ima pripravljeniga, in si ga še vedno množi, samo da je drugačnih lastnost.

Med vojaki, ktere ima katoliška cerkev na Jutrovim, so nekaj možje miniškiga, nekaj neminiškiga stanu; zlasti so redovniki sv. Frančiška in armenskiga Mehitarja, dalje duhovniki iz semeniša rimske propagande in iz društva sv. Vincencja Pavljanskiga. Vsi ti so šli v duhovni boj ne z drugim orožjem, kakor z mečem Božje besede, in s škitam svetiga križa, ob enim pa s pogumom kersanske stanovitnosti in poterpežljivosti. Obranili pa so v jutrovih straneh zatčane katoličane pred zmoto in odpadom, pridobili mnogo odcepljencev in krivovercev v ednost rimske cerkve, kakor se je pred malo leti slišalo od mnogih evthijanskih družin v Sirii, spreobrnili so tudi po samim marsiktere muhamedane, kakor so na pr. unidan časniki pravili od spreobrnjeniga turškiga častnika. Tem vojakom svetiga evangelija so se pridružile vojakinje slabiga spola, pobožne usmiljene sestre, ktere hitijo v duhovno vojsko oborožene samo z zaupanjem v Kristusa in z močjo kersanske ljubezni do bližnjiga. One strežejo bolnikom v mirnih bolnišnicah in ranjencem na kervavim boriših, in pri strežencih ne delajo razločka po stanu ali veri. Mnogim pravovernikom ohranjujejo stanovitnost v poslednji uri, ali poterpežljivost v mukah ran in bolezni; razne zmote pripeljujejo k spoznanju resnice, in sicer manj z besedo, kakor s tihimi deli postrežne ljubezni. Pa tudi med nevernimi turki pridobivajo spoštovanje z deli kersanskiga usmiljenja, bolni muhamedani in betežne turške in arabljanske žene išejo pri njih pomoči, ter se niso v stanu prečuditi, kako in zakaj da se te proste kersanske ženske tako serčno in voljno dajejo v strežbo revnih bolnikov; kakor se je na pr. pred malo dnevi bralo od prihoda usmiljenic v Nazareško mesto. Pa tudi v zboru mogočnih poglavarjev ima katoliška cerkev svoje poslance, to je namreč v nebeškem mestu, kjer so krog sedeža Božjiga angeli zbrani, ti mogočni varhi ljudi po samim in celih narodov. Bere se na primero pri preroku Danielu (Dan. 10, 12.), da je angel perzijanskiga kraljestva govoril pred Božjim stolom za priderževanje judovskiga ljudstva na Babilonskim, kjer se je po njem spoznanje praviga Boga razširjalo; da se je pa Mihael, visoki poglavar nebeške vojske, nasprot poganjal za prosto vernitev Božjiga ljudstva. Po enakim potu se nebeški varhi kersanskih narodov v in rajskioskerbniki neverskih ljudstev po-



menkovajo pred Narvišjim v nebeškem Jeruzalemu zastran pomirjenja kersanskih vladarjev, zastran obrambe katoliške cerkve in zastran spreobrnjenja nevernikov. Katoliška cerkev pa v ta nebeški zbor pošilja svoje prošnje in molitve, katerih glas veliko velja pred obličjem nar višjiga Boga; ondi ima tudi odbrane svoje svetnike, kateri veliko premorejo pri Gospodu. Ona sicer kliče vsaki čas v litanijah: „De kersanskim kraljem in oblastnikom mir in pravo enovoljnost daruješ, de vsemu kersanskemu ljudstvu mir in edinost daš! Prosimo te, usliši nas, o Gospod!“ Zraven pristavlja besede: „Vsi sveti angeli in arhangeli! Vsi svetniki in svetnice Božje! Za nas Boga prosite!“ Posebno pa je klicala, in prosila nebeškiga kralja o prazniku presvetiga Rešnjiga Telesa: „Od kuge, lakote in vojske! reši nas, o Gospod! Daj svojim služabnikom tak mir kakoršniga svet ne more dati!“

Katoliška cerkev pa si še vedno pripravlja novih vojaških množic, in si oskerbljuje močniga in nepremagljiviga orožja. Duhovne vojaške novince ona nabira v misionarskih semeniših, zlasti v semeniši rimske propagande ali naprave za razširjanje svete vere. V tistih hišah se sicer nabirajo misijonarji za vse kraje sveta; vendar posebno se ondi ozéra na potrebe izhodne cerkve. Svoj del v tem opravljajo tudi samostani frančiškanov in materinske hiše usmiljenic, v katerih novincev in novink ne primanjkuje, kateri dostikrat obilnost bogastva in visokost stanú veselo zapuščajo, de bi Kristusu služili v svojih revnih bratih in sestrah. Tem svojim vojakom in vojakinjam pa cerkev orožje pripravlja v naukih svete vere, s kterimi jih obilno soznanuje, v vajah pobožniga in zderzniga življenja, ktere skerbno zanje pripravlja, tudi v vsakterih pomočkih za pridobitev nevernih ali v zmoti zapletenih sere, ktere pomočke jim previdno in modro v roke daje. Namesti strahovitiga bojniga veliciga orodja pa ima sveta cerkev zopet častito in tolaživno znamenje svetiga križa, svoje sv. zakramente, svoje prošnje in molitve. Zlasti je pomniti njene vedne prošnje v litanijah: „De sovražnike svete cerkve ponižaj! Prosimo te, usliši nas, o Gospod!“ Pomniti so tudi njene obilne prošnje o prazniku presv. Rešnjiga Telesa, kjer med drugim tudi moli: „V tvojo milost, vsigamogočni Bog! ponižno kličemo, de braniš pred vsim nadlegovanjem sovražnikov tiste, ktere si po telesu in kervi svojiga Sina od večne smerti odrešil“. Pomniti je tudi bratovšine ss. Cirila in Metoda, ktera vsak dan k Bogu kliče za soedinjenje izhodnih odcepljencov s katoliško cerkvijo.

To je tedaj priprava, delo in trud katoliške cerkve o izhodnim vprašanji. Kdo de bo tukaj več dokončal, ali pozemeljska vojska vladarjev, ali duhovna vojska cerkve, tega slepi svet sicer ne bo hotel spoznati, vidno pa bo pred Božjim obličjem in pred očmi vseh pobožnih vernikov. Hicinger.

### **Zastran „opazke“ v 48. listu „Novic“.**

Iz „opazke“, ktero so Novice v 48. listu zastran našiga pristavka prinesle, z veseljem vidimo, de pisavec „pismica“ ne taji čeznatorniga zamaknjenstva, kar na besedo radi verjamemo, desiravno moramo spoznati, de iz „pismica“, ki smo ga pred in potlej večkrat pazljivo brali z drugimi gospodi vred, ktere smo tudi za njih razlago vprašali, nismo mogli in ne moremo tega posneti; vendar pa več oči več vidi, in več glav bo-

lje sodi. Pisavec tedaj mora saj spoznati, de svojih misel ni dosto določno naznanil, in nam bo tolikanj ložej prizanesel, de smo besede: „skoz in skoz napčno“, ktere so se nam, kakor tudi drugim prav brihtnim bravcam zdele kratek zapopadek vsiga pismica, nikakor „per errore loci“, ampak s premislilikom na čelo pristavka postavili.

Tudi bi bil „opazkar“ to, česar v spominu ni imel, iz kazala Danice prav lahko razvidil, de je namreč Danica l. 1851 v 47. in 48. listu prinesla prav lep sostavek od zamaknjenih, ki ga je bil z modro previdnostjo na vse strani marljivi gospod Hicinger spisal. — Tudi se ne more že naprej terditi, de bi bile zamaknjenstva, ki jih doživljamo v naših časih, zgolj natorne. Bog se ni spremenil in njegova roka ni prikrajšana, in tudi človeška natora in zadeva do Boga je ravno tista. Moč odrešenja je vesoljna in nikoli ne jenja, in delavnost gnade, ki je za vse čase, nikoli ne opesha. Tudi nam nihče ne more povedati dobe, v kateri bi bila ta čeznatorna prikazina nehala, ko so v pristavku imenovani zamaknjeni svetniki živeli od 12. do 16. stoletja, in g. Hicinger spomni v svojim sostavku neke pobožne zamaknjene nune Veronike, ki je umerla v pretečenim stoletji, in je bila l. 1839 po papežu Gregorji XVI. slovesno med svetnike pristeta. Sploh sv. Cerkev in vsi bogoslovci terdijo, de se čudeži, in sicer ne le natorni, (kakoršnih pismice opomni), ampak tudi čudeži v pravim pomenu, po potrebi časov in po Božjih namenih v Kristusovi cerkvi še vedno godé in se bodo godili do konca časov, čeravno včasih obilniši včasih redkeji. Res cerkev še nobene zamaknjene osebe današnjih dni ni za čeznatorno spoznala, in dobro vé sv. cerkev, de so natorne in tudi s sleparijo sklenjene zamaknjenstva veliko bolj pogostne, posebno v našim času, ko znajo ljudje to prikazen tudi z umetnijo zbuditi; pa cerkev se ne le sicer ne prehití s svojo razsojo, ampak ona sploh ne preiskuje čednost, čudežev in tudi zamaknjenstva ne, dokler je človek še pri življenji. Ali kdaj je ona kakiga živiga svetnikam pristela (kanonizirala)? — Tudi spet in spet omenjeni razglas Monakovskega višiga škofa rečenimu ni nasprot. Zakaj sleparija in prav nevarna goljufija se je tam prec od začetka pokazala. Tako je neka zamaknjena blekla, de sv. zakramenti za zveličanje niso potrebni, ter de sploh niso bistveni v sv. veri. Neka druga je, kakor razglas sam pravi, nauke izrekovala, ki so bili sicer podobni naukam sv. cerkve, pa so tudi že zdaj očitno na popačenje (Reform) sv. vere kazali. Ali niso take očitne sleparije dovolj obilne dokaze, de zamaknjenstvo ni pravo? Ali pri takih okolišinah ni sv. dolžnost škofova, ki je od Boga postavljen čuti nad sv. vero, de svoj glas vzdigne, in vse, duhovne in neduhovne pred nevarnostjo svari, in ako ne poslušajo, tudi dostojno kaznuje? Kjer pa ni takih nevarnost in nobeniga znamenja sleparije, tam pa tudi škofje niso sicer lahkoverni, pa tudi ne zaveržejo vsiga a priori, in nobenih razglasov ne naznanujejo, kakor vidimo pri škofih na Tirolskim, kjer živé že okoli 20 let zamaknjene brez vse nevarnosti za vero, in se še nobene napčne (negative) znamenja niso prikazale.

Kakor tedej sploh, tako tudi dan današnji ne smemo a priori vsiga zavreči in brez gotovih znamenj soditi; kar nam bo brez zamere vsak poterdil, komur je za resnico mar. C.

## Ogled po Slovenskim.

**Iz Ljubljane.** Vredništvo „Danice“ je te dni iz Jablunka v avstrijski Sileziji pismo častite M. Bonaventure Sobotke iz reda sv. Elizabete prejelo, ki je 12. rožnika pisano in sledečiga vsebina: „Božja previdnost mi je v revnih tatranskih gorah bolnišnico v skerb dala, ki jo je dobrotljivost tukajšnjega duhovnega pastirja ustanovila. Iz usmiljenja do revnih hribovcov namreč blagoselčni gospod vse svoje premoženje (8000 gld.) v napravo tolikanj potrebne bolnišnice vložil in tudi še majhno prebivališče za nekatere sestre iz reda sv. Elizabete prepustil. Z velikim trudom sem izbano za bolnike in kapelico sezidala; pa zidovje je še vse prazno; nimamo ne vrat, ne oken, ne postelj za bolnike ne cerkvene oprave za kapelico. Zavoljo tukajšne velike velike revšine ne morem v tih krajih nobene pomoči pričakovati. V Jezusovim imenu toraj na Vaše usmiljeno srce terkam in Vas serčno prosim, pomagajte naši revni bolnišnici po svoji moči, ter bodite prepričani, da bodo vsi mili darovi ne samo v telesni, ampak tudi v dušni prid ubozih bolnikov obračani, in če se bo v naši bolnišnici kakšen bolnik z Božjo pomočjo na pot pokore pripeljal, bo zaslužnje le blagim dobrotnikom prištevano.“ — Vredništvo bo vse dotične darove, ki bi jih dobroserčni Slovenci dajati utegnili, z veseljem sprejemalo, in častiti M. Bonaventuri v Jablunko poslalo.

**Iz Horjula.** „Marijne Šmarnice“ smo končali. Zares ima ta slovesnost nekaj posebnega. Ko je bilo vsako nedeljo več častivcev v cerkvi ostalo, ki so Binkoštno praznike skor vsi k sv. zakramentam pristopili, smo Binkoštni pondeljnik popoldne še litanije Matere Božje slovesno zapeli. Odpevali so vsi pričujoči, združeno: *O Marija, čista, sveta, čez vse porzdigljena, Ti brez madeša spočeta, prosi za nas Jezusa!* Le prenašlo je vse minulo; poslednje tri dni smo še nekoliko bolj slovesno to počestitev opravljali, in smo poslednji dan s peto sv. mašo in litanijami končali.

**Od Verhnik.** V sredo zjutraj ob sedmih so prišli prečastiti in prevzvišeni Goriški viši škof in knez Dr. Andrej Gollmayr na poti proti svojemu duhovnemu stolu v naš kraj; sprejeti so bili, kar je bilo mogoče slovesno, kakor naš metropolit. Strel in veselo zvonilo jih je sprejelo, duhovščina jih je pričakovala pri cesarski poštni hiši in spremila do nove farne cerkve, ktero so prečastiti višji pastir blagovolili ogledati, ondi pa jim je naprot stopila še šolska mladost, praznično pripravljena, dečki s šopki cvetlic v rokah, in deklice z venčki na glavah. mnogi tudi s svečami v rokah. Celo uro so se prevzvišeni veliki škof tukaj muditi, dokler so jih bili spremili visokočastiti gospod korar Janez Novak; po tem so šli med slovesnim glasam zvonov in serčnimi vošili pričujočih dalje svojo pot. Bog jih ohranuj in vodi v višim pastirstvu s svojo vsigamogočno guado!

**Iz Gorice 18. rožnika X.** — Preteklo saboto je bila mestna županija razglasila predpis sloveniga vhoda našiga željno pričakovaniga kneza in višiga škofa. Danes okoli desetih so se začeli ljudje shajati. Vse ulice, kodar so se imeli prevzvišeni knez peljati, so bile kaj zalo in bogato ozaljšane. Po oknih so bile cvetlice v lepah posodah izpostavljene, povsod so visle lepe preproge in venci od okna do okna. Od laškiga predmestja do grf. Lantieri-tove palače — začasniga stanovanja prečast. višiga škofa, ker poprave nadškofovskiga poslopja niso še dovršene — je bila razpostavljena naj popred šolska mladost; pred veliko cerkvijo so čakali bogoslovci in 3 doma ostali korarji s stolnimi vikarji v

cerkveni opravi; sledili so vojaki z novo vredeno in pomnoženo mestno godbo in zadnjič čez 60 belo oblečenih deklic z jerbaščiki polnimi cvetlic. Pred mestom se je bila zbrala mestna gosposka z županom na čelu, in mestna duhovščina, kar je po svoji službi drugam ne spada. V Nabrežini, na meji viši škofije, je bil napravljen časten obok in dva visokočastita korarja sta se bila že dan popred tje napotila. V Mirnim, dobro uro od Gorice, sta čakala prečast. gosp. prošt baron Kodelli in okrožni poglavar baron Buffa s svojimi višimi vradniki in lepim številam kočij sosebno goriških plemenitašev. V vseh vaseh so milostljivi knez memogredé cerkve obiskali; v Mirnim se jim je tudi blagoslov s svetim Rešnjim Telesom podelil. —

O poli dvanajstih (v Mirnim se je s strelam znamenje dalo) zadonijo zvonovi po vsim mestu, potem ko sta bila tudi mestnjana, kot prostovoljna kurirja z berzanim konjičem, belo-rudeče banderice v rokah, naprej priderdrala, oznanit, da Njih Prevzvišenost so že v Mirnim. Še četrta uro in — zagledali smo prijazno obličje svojiga noviga Pastirja, svojiga Očeta. Zunaj mesta se jim je mestni župan v imenu mesta poklonil. Pred veliko cerkvijo stopijo iz kočije in se podajo počastit sv. Rešnje Telo, kjer so jih bogoslovci spremljali; potem v Svoje bližnje poslopje; pa popred so jih še gori imenovane deklice v znamenje poklona s cvetlicami potrosale. Na stopnicah so jih sprejeli spet bar. Kodelli in bar. Buffa, tudi bogoslovski učeniki so čakali tukaj. Čez en hip so se jim po gosp. okrožnim predsedniku, predstavljali vojaški častniki, politični, sodnijski in mestni vradniki, bogoslovski učeniki itd., kar je do ene popoldne terpelo.

Opomnim še, da so, v katerih zdaj naš vikši Pastir prebivajo, imajo zgodovinsko imenitnost po sv. očeta Piju VI., kateri so o svojim popotovanji na Dunaj v njih stanovali.

Vreme je bilo tej slovesnosti prav ugodno; sprejetje kaj priserčno. Po vsi poti so bile nekakor nepretergane verste ljudi, ki so klečé blagoslova prosili; v mestu pa se je vse terlo, vse okna so bile natlačene gospá. —

Tako sme goriška Cerkev, ki je bila 13 mescev in 16 dni vdova, vpiti z Nevesto visoke pesmi (III. 4.) „Našla sim ga, kteriga ljubi moja duša; deržim ga, ne bodem ga spustila.“

Sardinskemu kralju, ki je že toliko žalost materi sveti cerkvi prizadajal, je umerl naj mlajši kraljevič, še le tri mesce star. Poslednje tri me-ce je ta kralj mater, ženo in brata pokopal, zdaj pa spet svojiga otroka. Lahko človeku v misel pridejo šibe, s kterimi je Bog terdovratniga Faraona v Egiptu obiskoval.

## Mili darovi.

### Za bolnišnico v Jablunki.

„Bolan sim bil, in ste mi stregli“ 5 gold. — Dobrotnik 1 gold. —

### Za katoliško rokodelsko družbo v Ljubljani.

Gospod Ed. Još 10 gold. — Dobrotnik 2 gold. —

## Premembe duhovščine.

V Ljubljanski škofiji. Brezovška fara je podeljena ondotnemu kaplanu gosp. Janezu Potočnik-u, Kopajnska lokalija gosp. Antonu Namre-tu, Gotniškemu lokalistu, Brezovška kaplanija pa gosp. Jakopu Indihar-ju.